

PRADŽIA

Tokia pradžia, kokią mes įsivaizduojame, neegzistuoja.

Kiekviena pradžia turi savo priešistorę...

O priešistorė turi prieš priešistorę...

Visgi pradėti nuo kažko reikia...

Sanna džiaugėsi, kad jos naujoji biografinė knyga apie žymų XX amžiaus rusų politiką buvo taip palankiai įvertinta Švedijos kritikų. Tai reiškia, kad greit jos darbu susidomės ir kitų Europos šalių leidyklos. Kvepia ne tik gerais pinigais, bet ir vis labiau įsibėgėjančia karjera.

Kaip įprasta, šia proga leidykla surengė nedidelį vakarėlį. Jam besibaigiant, kai vieni nugrimzdo į asmeninius pokalbius, o kiti planavo pratęsimą naktiniame klube, leidyklos direktorius Mikaelis paklausė Sannos:

– Tai kas toliau? Kokios temos imsiesi dabar? Juk neplanuoji gaišti laiko atostogoms?

Sanna nusišypsojo ir keldama taurę prie raudonai žvilgančių lūpų koketiškai paklausė:

– O ką rekomenduotum?

Mikaelis prisimerkė ir nužvelgė priešais stovinčią žavingą moterį, kuri sugeba prasibrauti ne tik į skaitytojų širdis, bet ir į intymų savo personažų asmeninį gyvenimą. Po akimirkos direktorius rimtai atsakė:

– Turiu vieną numatęs... Bet nebus lengva...

– Tik ne politiką... Parašysiu kieno tik nori biografiją, bet tik ne politiko, – juokdamasi ji papurtė galvą. – Kiek išbandymų reikėjo atlaikyti... Duok man ką nors lengvesnio... Pavyzdžiui, kokį menininką.

Sanna svajingai pažvelgė aukštyn ir koketiškai prikando lūpą.

– Žinai, o aš apie menininką kaip tik ir mažčiau. Bet nežinau, ar pajėgsi, nes jis nėra jau toks lengvai prieinamas...

– Baik tu, Mikaeli, visi menininkai prieinami, – vėl suprunkštė ji. – Jiems juk tik šlovės ir reikia. Kiekvienas mielai

įsileis mane į savo gyvenimą, kai sužinos, kieno biografijas jau parašiau ir kokį pasisekimą turėjo tos knygos.

Direktorius žiūrėjo į optimistiškai nusiteikusią Sanną. Jau seniai ja žavisi. Ji visada graži, pasitempusi, niekada nenuvilia, visada tesi duotą žodį. Jis tai vertino. Paprastai rašytojais negalima pasikliauti. Sumoki jiems avansą už rašomą knygą, jie prisižada, o paskui, terminui baigiantis, vis skambinėja, kauli-ja pratęsti sutartį. Beveik visada taip. Bet tik ne Sanna. Jeigu ji pasakė – kaip kirviu nukirto. Visgi šią akimirką jo širdį džiugino ne vien jos dalykiškumas...

Matyt, dėl susiklosčiusių aplinkybių – išgerto vyno, vakaro prieblandos, sėkmės pakurstytos džiaugsmingos nuotai-
kos – Mikaelis grožėjosi šalia stovinčia Sanna kaip moterimi. Visada jautė jai intymią trauką, bet nežinojo, ar ji tai toleruotų. Bijojų sugadinti darbinius santykius.

– Užeim į biurą, parodysiu tavo naują užduotį, – pasiūlė jis.

– Intriguoji... – suraukė kaktą moteris. – Netgi parodysi... Tada einam.

Vakarui pereinant į naktį leidyklos pastatas stovėjo apytuštis, netgi valytojos jau seniai buvo baigusios savo darbus. Per apytam-sius koridorius ir bendras darbo erdves Mikaelis nusivedė viešnią tiesiai į savo kabinetą. Sanna nekantravo, bet akimirką visgi stabtelėjo, nes susivokė, kad taip vėlai čia dar niekada nėra buvusi...

– Žinai, prieblandoje tavo kabinetas atrodo gana romantiškai, direktoriau. Net nematyti, kad jis tuščias... – juokėsi ji kone intymiai liesdama durų staktą. – Gal nors kokį paveikslą pasikabintum?

Nieko neatsakęs Mikaelis įjungė CD grotuvą, šiek tiek pagarsino. Suskambo gilūs gitaros garsai. Jis atsisėdo ant savo darbo stalo krašto ir laukė Sannos reakcijos. Pro praviras kabi-neto duris iš kitos patalpos sklido blyški šviesa. Sanna sukluso. Moteris klausėsi muzikos, jos veidas šiek tiek surimtėjo. Labai palengva ji priėjo prie Mikaelio.

Priėjo arčiau, nei šis galėjo tikėtis. Sanna palengva vis artėjo, kol jos lūpos palietė jo. Vyras atsakė bučiniu. Iš tiesų nebuvo tam pasiruošęs, bet jam palengvėjo, kad Sanna pati pralaužė ledus.

Kai baigė bučiuotis, vyras atsitraukė nuo stalo krašto. Da-bar jis atrodė daug aukštesnis. Sanna pakėlė akis į viršų, ranka palietė pilku megztuku aptemptą vyro krūtinę ir šis pasilenkė vėl ją pabučiuoti. Rankomis apsviję jos kūną. Abu jautė se-niai užrakintos aistros proveržį, kuris kaitino krūtinę ir vertė kvėpuoti vis intensyviau.

Staiga ji atsitraukė ir atsiprašė:

– Atsiprašau... Mums turbūt nederėtų...

– Kodėl? – apgailestaudamas dėl nutraukto malonumo pa-klausė vyras.

– Juk tai gali kliudyti mūsų darbui...

– Jeigu reikėtų rinktis darbą ar tave, Sanna, rinkčiausi san-tykius. Nedvejodamas.

– Klausyk, Mikaeli, tikrai jaučiu tau beprotišką aistrą, bet juk turime būti aukščiau jos. Šitas jausmų proveržis yra tik alkoholio ir vėlyvo vakaro pasekmė... – kaltai šypsodamasi aiš-
kino moteris.

Mikaelis vėl atsisėdo ant stalo krašto ir gailiai atsiduso, o tada paklausė:

- Kaip tau patinka muzika?
- Graži... Bet man jau metas...
- Ar imsiesi šio projekto?
- Kokio?
- Šio... Džyzes.
- Džyzes? O kas tai?
- Negirdėjai apie Džyzes?
- Ne... – patempė ryškiai dažytas lūpas.
- Tai šių dienų trubadūras. Žmonės vadina jį Džyzes, turbūt niekas nežino jo tikrojo vardo.
- Trubadūras? Maniau, duosi man kokį rimtą pasiūlymą...
- Patikėk, tai ir yra labai rimtas pasiūlymas. Jei tau pavyks perkąsti Džyzes ir parašyti jo biografiją, tai, be jokios abejonės, vėl bus bestseleris. Jo asmenybė tikrai įdomesnė nei politikų, kurių ir pati baidaisi. Manau, čia tau neteks nieko prikurti ir pagražinti. Jis pats labai sudėtingas, paslaptingas, netgi kerintis. O Džyzes muzika... Aš tiesiog neturiu žodžių...
- Taip manai? – suabejojo Sanna. – Bet kodėl nieko nesu apie jį girdėjusi?
- Nežinau, gal gatvės muzikantai ne tavo skonio... – numykė Mikaelis. – Pasižiūrėk rytoj internete. Žmonės filmuoja ir skelbia įvairiuose tinklalapiuose, nes jo muzika nereali. O ir pats atrodo kerinčiai... Na, žinoma, gal ne tavo skonio, bet...
- Gerai, Mikaeli, rytoj pažiūrėsiu. O dabar man jau laikas namo.
- Palydėsiu tave.
- Ne. Nereikia. Pasigausiu taksi.
- Bet man būtų malonu... – nenusileido vyras.

– Aš bijau, kad pasiduosiu pagundai ir pakviesiu tave užėiti, o tada jau tikrai įvyktų kas nors, ko nereikėtų daryti...

– Tu turi draugą? – lyg tarp kitko pašnibždomis paklausė jis.

– Ne... Nerasčiau tam laiko.

– Suprantu... Aštuonios geros knygos per ketverius metus... Tikrai niekam kitam neturėtų likti laiko. Bet ar tau netrūksta ko nors artimo?

Sanna susimąstė. Žinoma, kartais, ypač per šventes ir pavasariais, jaučia ilgesį. Bet ji šitai suvokia kaip silpnybę, todėl sugeba save įtikinti, kad tik biologinio kūno instinktai verčia ją išgyventi stygių. Toks požiūris jai padeda nugalėti intymumo stoką. Ir vis dėlto šią akimirką jos protas suveikė jai pačiai netikėtai...

Ji pagalvojo, kad jei intymiai suartėtų su Mikaeliu, šitai galėtų būti jos gyvenimo šansas. Kaip direktorius jis taptų jai palankesnis, dosnesnis honorarų. Bet kas, jei sužinos aplinkiniai? Turbūt tada ji dar labiau paspaustų vyro jausmus ir įvyktų vestuvės. Mikaelio autoritetas visuomenėje ypač svarus, tai jai padėtų dar labiau iškilti... Gal ji visgi be reikalo atstumia paties likimo siūlomą galimybę?

Akimirką Sanna pasišlykštėjo savimi dėl tokių minčių. Ji juk nėra negarbinga, visada visko pasiekdavo savo kantriu darbu. Bet tokios mintys paskatino lengviau pripažinti, kad šis vyras ją visada traukė, kad gal tikrai neverta nuo jo bėgti. Be to, ir finansiškai, ir karjeros atžvilgiu tai palanki sąjunga. Mikaelis nepanašus į tokį, kuris pasinaudotų ir paliktų. Atrodė patikimas.

Ji nusprendė surizikuoti ir vėl priėjo prie ant stalo krašto sėdinčio Mikaelio. Jų lūpos vėl susiliejo į vieną ilgą aistringą bučinį. Sanna jautė malonumą, liesdama tvirtą ir raumeningą šio vyro kūną, matydama pasakiškai žydras jo akis, žvelgiančias aistringai, bet kartu ir mylinčiai.

Visgi vakaras baigėsi jos namuose ir rytą abu pasitiko jos lovoje. Išaušus Sanna stebėjo giliai miegantį vyrą ir džiaugėsi, kad viskas taip susiklostė. Jis gražus. Pati jaučiasi laiminga, kai jis guli šalia. Vieno ji negalėjo suprasti: kodėl toks vyras yra vienišas? Juk moterys turėtų lakstyti paskui jį... kažkas vis dėlto jo charakteryje turbūt ne taip. Nors, kita vertus, kodėl pati vieniša? Juk tikrai graži, protinga, netgi žinoma... tad kodėl ji viena? Galėtų rasti tik porą priežasčių: jos reikalavimai pernelyg aukšti, kad kas nors įtiktų, be to, jai tikrai trūksta laiko rimtiems santykiams kurti ir palaikyti.

Nenorėdama žadinti Mikaelio tyliai pasiėmė planšetę, įsikišo ausines ir pradėjo naršyti internetą, ieškodama informacijos apie Džyzes. Dabar pasidarė aišku, kodėl žmonės davė jam tokį vardą. Jis tikrai atrodo dieviškai, lyg Jėzus, angliškai Džyzes... Internete Sanna rado begalę filmuotų jo gatvės koncertų. Jo klausosi būriai žmonių. O pats atrodo paskendęs ekstazėje. Gitara jo rankose lyg dieviška arfa, lyg gyvas organizmas, gebantis ir verkti, ir kandžiotis, ir plakti lyg širdis, ir kvėpuoti lyg intensyvaus darbo nuvargintas kūnas... Keista, kad ji niekada negirdėjo apie šį žmogų. Dabar tikrai pasidarė įdomu ir Sanna pajuto lyg ugnis deginantį norą parašyti šio žmogaus biografiją. Juo labiau kad net visažinis internetas nieko konkretaus apie jį nežino.

Pabudęs Mikaelis tyliai stebėjo susikaupusią Sanną. Jis nejudėjo, kad tik nesudrumstų to susitelkimo, nes tokia ji atrodė dieviškai graži. Ilgi šviesinti plaukai, po nakties susivėlę, srugomis krito ant nuogos krūtinės, o žvilgsnis sekė grakščiai ant planšetės lyg ant spindinčio ledo čiuožinėjantį pirštą. Šią akimirką Sanna bandė pagauti trubadūro kelionės maršrutą. Jis nuolat kelyje, nuolat kažkur, tik ne vienoje vietoje. Jo svetainėje skelbiami kažkieno užsakyti koncertai įvairiose Europos šalyse. Tik taip įmanoma pagauti šį žmogų, sekti iš paskos...

Pajutusi įdėmų žvilgsnį Sanna atsigręžė į šalia gulintį vyrą ir plačiai nusišypsojo:

– Tu pabudai...

– Ar galiu tave tokią nufotografuoti? Tu tokia graži, kai susikaupusi... – nuo miego prikimusi balsu paklausė Mikaelis.

– Bet juk aš nuoga...

– Tai bus nuotrauka tik man vienam. Niekas kitas jos nematys. O aš grožėsiuosi tavim, kai teks leisti ilgas akimirkas vienuoje...

– Na gerai... – šypsojosi Sanna. – Bet aš susivėlusi, nepasidažiusi... Net neįsivaizduoju, kaip atrodau... Turbūt nekaip...

– Nejudėk, tuoj paimsiu telefoną... – lipdamas iš lovos įspėjo vyras.

Sanna stebėjo nuogą vyro kūną. Tas tvirtumas ir gražus sudėjimas ją jaudino. Džiaugėsi, kad dabar turi teisę glaustis prie šio grožio labiau nei kiti... Mikaelis grįžo į lovą su išmaniuoju telefonu ir pradėjo taikytis į moterį. Fotoobjektyvu apglėbė jos nuogą krūtinę, pridengtą plaukų, grakščią ranką, laikančią planšetę.

– Štai tokią tave visada prisiminsiu, – žvelgdamas į nuotrauką savo telefono ekrane pasakė Mikaelis. – Žavingą, gražią, jauną, seksualią... Mylimą...

– Kalbi taip, lyg mudu matymumėmės paskutinį kartą, – suraukė kaktą moteris.

Jis papurtė galvą:

– Ne, ne. Tikrai ne paskutinį. Tiesiog norėtuši, kad mes nesikeistume. Kad visada liktume tokie kaip dabar...

– Jauni? Gražūs? – svajingai paklausė Sanna.

– Taip. Jauni. Gražūs. Juk tokie turi būti žmonės...

Sanna pažvelgė į planšetę, iš kurios susimąstęs tiesiai jai į akis žvelgė Džyzes susitaršiusiais plaukais. Tai buvo nuotrauka prie straipsnio apie jo turnė po pasaulį.

– Kodėl pasiūlei man rašyti apie šį žmogų? – klausdama vėl atsigrėžė į šalia gulintį vyrą.

– Manau, gera tema. Užkabino jis mane... Mačiau jį, kai ilsėjaisi Goa. Žinoma, Indijoje viskas įgauna dieviškumo atspalvį, bet paskui panaršiau internetą ir pamačiau, kad juo žavisi žmonės visame pasaulyje. Įsivaizduok, kiek bus jo biografijos skaitytojų. Visos šalys norės išsiversti tą knygą. Reikia gerai parašyti. O tą padaryti gali tik tu. Juk esi profesionalė, – Mikaelis nusišypsojo ir delnu palietė jai skruostą, paskui nubraukė plaukus nuo krūtinės.

– Tai kada man pradėti?

– Iš karto po to... – jis paėmė iš Sannos rankų planšetę, padėjo ant spintelės ir švelniai prisiglaudė.

PRIEŠ PLAUKĄ

*Kartais, kai likimas nepasiduoda,
iš tikrųjų jis nori būti nugalėtas...*

Sanna pagavo progą susitikti su Džyzes Lietuvoje. Ji nusipirko bilietą į jo koncertą Vilniuje, mieloje bažnyčioje. Sėdėjo beveik pačiame priekyje. Klausydamosi Džyzes atliekamos muzikos ir prasmingų būties pamokymų bandė įsivaizduoti, kaip šis žmogus gyvena. Jo išvaizda kėlė dviprasmiškas mintis. Jo veido bruožai buvo labai aštrūs: aukšta kakta, tiesi nosis su išraiškingomis šnervėmis, apžėlęs barzda, rudi iki pusės nugaros susitaršę plaukai, dešinės rankos, kuria braukė stygas, nagai ilgi lyg iš filmo apie vampyrus... Kita vertus, jo žvilgsnis nenusakomai švelnus ir geranoriškas, balsas šiltas ir svajingas, žodžiai minkšti, užliejantys meile gyvenimui ir Dievui... Sanna negalėjo perprasti šio žmogaus. Atrodė, kad tai tikrų tikriausias hermafroditas, kad jame susijungę vyras ir moteris.

Visą koncertą ji bandė užuosti jo kvapą, deja, buvo per toli. Ji tikėjo, kad kvapas išduos tą žmogų, kas jis – labiau vyras ar moteris. Sanna bandė įsivaizduoti, koks sklis kvapas, kai ji prieis arčiau. Gal jis smirda? Toks apšepęs plaukais ir barzda. Gal nė nesiprausia... Bandė įsivaizduoti, kaip reikėtų su tokiau mylėtis, ir ją nupurtė šiurpas. Bet... o gal jis kvėpės? Gal net jo burnos kvapas bus malonus... Sėdėdama salėje Sanna galėjo užuosti tik į gitaros grifą išprausto smilkalo aromatą.

Po koncerto, kuris užsitęsė ilgiau nei tikėtasi, dalis žmonių greitai išbėgo į nakties apgaubtą gatvę, kuri kiekvieną vedė savo keliais namo. Nedidelė grupelė ištikimiausių gerbėjų nenorėjo paleisti muzikanto nuo scenos, reikalavo autografų, troško pasikalbėti. Sanna laukė, kol šurmulyš nurims. Jai reikėjo pasikalbėti su Džyzes ramiai, be pašalinių. Po kelių minučių ji net nepastebėjo, kaip staiga tas žmogus dinga iš akiračio.

Sanna skubiai patraukė į užkulisius. Ji matė Džyzes nueinantį, jau vijosi, bet jai prieš nosį užlindo greituolė mergina, kuri tiesiog sušuko:

– Džyzes!

Šis atsisuko ir stabtelėjo. Mergina priėjo prie jo. Ji buvo stebėtinai panaši į patį muzikantą: apaugusi ilgais susivėlusiais plaukais, tokiomis pat platėjančiomis kelnėmis, įvairiaspalviais siūlais apvyniotais riešais. Žodžiu, tokia pat bohemiška. Pamažu Sanna artėjo prie jų, bet nenorėdama kištis į pokalbį stabtelėjo šiek tiek atokiau, nors stengėsi parodyti, kad irgi laukia pokalbio su trubadūru. Nenorom teko nugirsti pokalbio nuotrupas.

– Jis turi būti tas. O jeigu jis ne tas, tada man jo nereikia, – švelniai delnu liesdama Džyzes skruostą kalbėjo mergina.

Panašu, kad ji bando vilioti šį vyrą...

– O kuris yra tas? – rimtai susimąstęs, suraukęs išraiškingus antakius į ją žvelgė Džyzes.

Mergina ištiesė jam sausainiuką. Vyras dviem pirštais skanėstą suėmė, bet ji nepaleido ir sausainiukas perlūžo. Kita ranka iš kišenės ji ištraukė dar vieną nulaužtą sausainį.

– Žiūrėk, – ištarė ji bandydama sulipdyti kito sausainiuko dalį su Džyzes rankoje laikoma pusele.

Žinoma, skirtingos dalelės nesutapo. Mergina demonstratyviai sviedė tą puselę ant grindų. Tada ištiesė vyrui kitą. Šis priglaudė savąją ir sausainis idealiai sulipo. Savo dalelę mergina prikišo vyrui prie lūpų ir šis atsikando. Sanna nušėjo, kad ir Džyzes pakėlė savo sausainio dalį jai prie lūpų. Negana to, jis pasilenkė ir labai švelniai pabučiavo merginą į

kaktą. Paėmęs ją už rankos jau norėjo eiti toliau, bet Sanna neketino jo paleisti.

– Atsiprašau! – sušukdama prišoko arčiau.

Džyzes atsigrėžė ir griežtu žvilgsniu iš po surauktų antakių stebėjo artėjančią Sanną, kuri tikrai atrodė lyg iš kito pasaulio: dalykišku kostiumėliu, aukštakulniais bateliais, šviesintais plaukais, ryškiai raudonomis lūpomis.

– Taip? – ištarė jis rimtai.

– Aš esu Sanna. Norėčiau su jumis pasikalbėti...

Vyras tik palengva pakreipė galvą į šoną ir skersomis pažvelgė taip, lyg matytų ją kiaurai. Jis neklausė, ko ji nori, tiesiog laukė.

– Aš esu biografijų rašytoja. Mano knygos tapo bestseleriais visame pasaulyje... – bėrė žodžius Sanna, nes jai pasirodė, kad vyras net neketina žiūrėti į ją rimtai. – Rašau garsių žmonių biografijas. Norėčiau parašyti knygą apie jus, apie jūsų gyvenimą.

– O kodėl tu negyveni savo gyvenimo? – pagaliau pratarė Džyzes.

– Kodėl negyvenu? Gyvenu... – nedrąsiai sutrikusi nusišypsojo Sanna.

– Tai rašyk apie save...

– Tai kad apie mane nelabai kas norės skaityti... Nieko ypatingo mano gyvenime neįvyko...

– Tai aš ir sakau, kad negyveni savo gyvenimo. Jei gyventum, būtų apie ką rašyti, ir žmonės norėtų apie tai skaityti.

Sanna nebežinojo, ką ir sakyti. Ji pasijuto lyg mokykloje stovinti prieš mokytoją klausinėjama dalykų, kurių neišmoko...